

Kedves egybegyűltek!

Hol volt, hol nem volt, a Pándzsán innen és túl, az Úr 2020-as évének augusztus vége felé kis hazánk szebbnél szebb tájairól megérkezve beindult a becsekkolás a P.B.G. kikötőben.

A ph'20-26 A felségjelzésű hajót kellett felkészíteni hat évre való anyagi és lelki munícióval, hogy nekivágjanak a nagy utazásnak.

Azon az őszön kilenc másik hajó és egy pedagogos elnevezésű vízenjáró eszköz is kapott tengeri útlevelet a Mindenható kegyelméből.

A tapasztalatlan, újfelvételis matrózok ugyan átestek némi vízi jártassági felvételin, ki is töltöttek mindenféle papírokat egyéni ambíciójukról, továbbá esetleges leendő miniszterelnöki ígéreteikről is, ámbar nem is tudhatták, hogy egyből a mélyvízbe kerültek.

Azaz a vízszint alatt-néhol sötét boxokban- meg is találták fekvőhelyüket a szűkös hálókabinokban.

Az első kihelyezett lélekerősítő gyakorlatra Écsig még vígan siklottak, de onnan aztán a piros jelzés szárazföldi hajócipelést jelzett előre Győr-Ménfőcsanakig.

Minduntalan kérdéseikre: mikor érünk már oda? érdekes módon az idő haladtával mindig ugyanazt és ugyanazt a számot kapták: már csak kb. 8-9 km, még mindig kb. 8-9 km.

Ha tudták volna, hogy milyen hosszú az a 6 év...

Péter, a híres ho-ho-horgász hajóskapitány és István, a fedélzet mester is edzette a matrózokat különféle időre elvégzendő feladatokkal.

Szükség volt lelki vezetőre is, aki a mindig jó irányt mutató kereszt célratartásával sokat segített a lankadó hitéletben, ő volt Hugó atya.

Rövid szakaszra még egy tapasztalt vendég mester is segítette a csapatot LacziZoli személyében.

Miután azonban a teljes qpaci flotta végképp kifutott volna a nyílt tengerre messze a partoktól, máris karanténba kerültek.

A hajóknak biztos távolságot kellett tartani egymástól, volt olyan osztálynyi legénység is, mely láthatáron túli messzeségbe került.

A hajón belül is egymáshoz képest távolabbra kellett elhelyezniük, külön kabinok, el- külön-ült étkezések, etc. formájában.

Megtanulták a matrózok a scutumok és manipulusok értelmét is.

Pár hónap múlva azonban csak befordultak a szélirányba és különféle rekollektációs szigeteken is kikötöttek.

Az út során újra és újra nekiveselkedtek a matrózok a lapátoknak.

Volt, aki vitorlát felhúzta és más lebontotta, volt, aki a tengeri világ hálójának navigációs eszközöket kezelte.

Volt, aki az árbóckosárban kémlelte a távoli jövőt, aztán voltak a duguláselhárító hajózenészek, akik a csőtörésben voltak érdekeltek.

Aztán volt koránkelő, aki hajnal 5-kor már a tanulmányozta a lehetséges sakk lépéseket, továbbá a fedélzeti kispályán háromszoros kupagyőztes gombfocisták is.

Voltak kardozók és törözők, akiket a tengeri internetes kalóztámadások ellen képeztek ki.

Egyeseknek nem volt elég a húzd meg-ereszd meg tevékenység, még egy kicsit rágyúrtak a hajótest gyomrában.

Apropó, gyomor. A legfontosabb -túlélési- ösztön sokakat vezérelt a kápterembe, ahol a gyorsaság volt a menő.

A párhuzamosan sikló pedagógus hajóról reggelente érkeztek a tisztaság vigyázói, volt is mit eltakarítani a kabinokból...

Eközben a fiúk délelőttönként átúsztak a másik hajóra fejleszteni képességeiket, hogy majd, amikor saját yachtot vezetnek, biztosak legyenek a dolgukban.

A naplementék után hullámozó sikerekkel esti imán is részt vettek, sokszor az esti mese álomba ringatta őket.

Volt aztán kenusképzés is a mocsárciprusok közelében, a szarvasok szigete mellett, ahol -nem mellesleg- a Nagy Magyar Tenger közepén is érezhették magukat.

Ide másodszor is eleveztek, de már az újonnan hajóra került matrózokkal, akik hatékonyan bekapcsolódtak az úgymond öreg tengerészekhez, hogy a maradék 4 éven keresztül együtt gályázzanak.

Ekkor már terjedelmében is növekedett a vitorlázóhajó, bővülő létszámmal hasították a hullámokat.

Útjuk során még találkoztak egy Föld körüli vitorlázást bevállaló keménykezű magyarral is, akitől sok érdekes dolgot megtudhattak, például az a tuti, ha az ember saját magának készíti a hajóját.

Egyszer csak - hogy hogy nem - még egy lányokkal teli testvérhajó is melléjük szegődött, volt is átkacsintgatás, no meg egyebek, amikről a kapitányok nem tudhattak.

Sajnos azonban egy gyorsan kialakuló cunami végett vetett eme könnyű románcnak is, a fiúhajóról sokan belecsúsztak a vízbe.

Voltak, akiket már nem lehetett visszahúzni a korláton belülre, azóta más vizekre eveztek.

A pedagógus hajóról egy mentőcsónakkal megérkezett egy női segítő is Júlia személyében, aki a fiúk eddig megtörtént és folyamatosan alakuló tengeri élményeiket nagy odaadással hallgatta.

Mindenki megértette a mondást a hazafelé tartó utolsó szakaszon: Egy hajóban evezünk!

Végül visszatért a hajó a qpaci dokkba, ahol meglepetten fogadták a matrózok szülei a borostás, félig már férfiassá váló fiaikat, akik nagy tengeri tapasztalattal, kellő küzdeni akarással, jól összekovácsolódott közösségként vitték az élményekkel teli batyujukat a hajópallón ki a partra.

A hajó kis kápolnájából azonban még csak kihoztak valamit, melyet most bemutatnának a parton ácsorgóknak, hogy megkérjék őket arra:

Helyezzék el valahol életük egy fontos szakaszának arcvonásait, hogy amikor visszajönnek majd a meghatározó kiindulási pontjukhoz, emlékezzenek a hajón töltött időre.